

Η ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ Ν. Β. ΠΑΓΚΩΣΤΑ

(Συνέχεια)

—Ναί, προγεγραμμένος!

Ἐάν πάντα τὰ ἐμψυχα ὄντα, τὰ κατοικοῦντα τὸ διάστημα, συνεφώνουν νὰ μὲ ἀναγορεύσωσι βασιλέα, ὀλίγον ἤθελον κολακεύσει τὴν ὑπεροφίαν μου ἢ ἡ γυνὴ αὕτη ἀναγορεύουσα μὲ προγεγραμμένον.

Ναί, ἀπεκρίθην, προγεγραμμένος...

Ἀλλὰ, προσέθεσα, ἐνταῦθα εἶναι ἡ εὐδαιμονία!

Ὅταν ἔχη τις καρδίαν καθάραν, καὶ ἀναμνήσεις οὐδένα καθαπτομένας, ἡ εὐδαιμονία πανταχοῦ ὑπάρχει, εἶπεν ἡ Στέλλα. —Καὶ ἐγὼ αὐτὸ νομίζω ἀλλὰ δὲν ἤθελον, ἐν τούτοις, νὰ εἶπω τοῦτο, καὶ αὕτη ἐπομένως ἐλάνθασθη. Δὲν μὲ προσεκάλεσε νὰ καθήσω πλησίον αὐτῆς, ἀλλ' ἐκινήθη κίνησιν μικράν, ἵνα μοὶ δώσῃ θέσιν ἐκάθησα, τὴν ἐπλησίασα καὶ ἄγνωστός τις συγκίνησις διέτρεξε τὰς φλέδας μου. Τὸ τῆς καρδίας κενὸν ἐπληρώθη.

Ἄν καὶ οὐδέποτε εἶδομεν ἀλλήλους, ἐφαίνετο ὅτι πολλὰ εἶχομεν νὰ εἰπώμεν, καὶ ἐν τούτοις ἐσιωπώμεν.

... Ἡ Στέλλα ἐθορυβήθη, ἐταράχθη, συνεκινήθη, ἴσως... ἐζήτηε μέσον ἀποφυγῆς, καὶ ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔφερε τὸ βιβλίον της ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς· ἠνεφύχθη εἰς τὸ μέρος ἐνθα ὁ Βέθερ βλέπει τὴν Καρλίαν πρῶτον ἤδη, διότι τὸ βιβλίον τοῦτο ὁ Βέθερ προσήλωσα ἐπὶ τῆς σελίδος ταύτης τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ τοὺς ἐπανεφέρα ἐπὶ τῆς Στέλλας. Ἡ Στέλλα ἀνεστέναξε.

Καὶ τοῦτο εἶναι ὁ Βέθερ, εἶπον παρουσιάζων αὐτῇ τὸν τόμον τοῦ Λοβεῦ. — Ὁ φίλος τῶν δυστυχῶν, εἶπεν ἡ Στέλλα... Ἡρᾶσθητε λοιπὸν; ὑπέλαβε ζωηρῶς καὶ ἡ ἐρώτησις αὕτη ἦτο τοσοῦτον προπετής, ὥστε ἠρυθρίασα. Ἡ Στέλλα δὲν ἀπεκρίθη· ἀπέσπασεν ἐκ τῆς κυνοσβάτου ῥόδον ἄγριον καὶ τὸ ἀπεφύλλισεν. Ὅταν ἐπανεφέρειν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς της κατενόησεν ἀναμφιβόλως διὰ τῆς ταρχῆς τῆς ταρρατούσης με, ὅτι ἐμάντευσα τὴν ὀλεθρίαν ἀλληγορίαν αὐτῆς, καὶ ἐσφιγξε τὴν χεῖρά μου μετὰ τρυφερότητος, διότι οἱ δυστυχεῖς ἀγαπῶσι τοὺς μαντεύοντας αὐτούς. Συνήγαγον τὰ τοῦ ῥόδου φύλλα καὶ τὰ ἐπέθεσα ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἀπὸ πολλοῦ ταῦτα ἐμαράνθησαν, ἀλλ' ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἐκεῖ μετὰ μιᾶς τῶν χειρίδων, τοῦ ἐρωτικοῦ μέλους καὶ τῆς πρασίνης αὐτῆς ταινίας.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ ὄρους, ἡ Βριγίττη εἰδοποίησε τὴν Στέλλα, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν καλύβην· τὸ πᾶν ἤθελον δώσῃ ἵνα συνοδεύσω τὴν Στέλλα, ἀλλ' ἐπεθύμουν μᾶλλον νὰ καταστρέψω τὴν ζωὴν μου ἢ νὰ τὴν δυσχερестήσω τὴν συνεβουλεύθη διὰ τινος μυστηριώδους βλέμ-

ματος, καὶ αὕτη ἐφάνη ὅτι μοὶ ἀπεκρίνετο: Διὰ τί ὄχι; — Διότι ἡ ἄρνησις εἶναι ἀλλότριος εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχάς.

Ὅλιγον ἡννοοῦμην ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.... Γνωρίζω ὅμως ὅτι ὑπάρχουσιν εὐνοαὶ τινες αὐτοῦ λαμπραὶ, εὐνοαὶ αἰτνες παρὰ χωροῦσιν ὅλα τὰ μέσα, αἰτνες μεθύουσιν ὅλας τὰς αἰσθήσεις, αἰτνες φέρουσι τὴν ψυχὴν εἰς ἡδονικὴν ἔκτασιν, αἰτνες λαμπρύνουσιν ἡμᾶς διὰ λάμψεως ἀποθεωτικῆς.... Ἀλλ' ἀμφιβάλλω, ἐάν ὁ ἔρως ἔχη τι ἡδύτερον τῶν ἀφελῶν καὶ ἀγνῶν τούτων ἡδονῶν, αἰτνὴς εἰσὶν ἐτι ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡδὴ ἡ εὐτυχία. Ἡ ἡδυπάθεια ἔχει τι πικρὸν καὶ ὀδυνηρὸν, εἶναι τελειότερα, ἀλλὰ δεινότερα· ὅταν γεύηται τις ταύτην, δὲν ἔχει πλέον τὴν δύναμιν νὰ τὴν αἰσθανθῇ, καὶ ἅμα κατορθώσῃ τοῦτο ἀφανίζεται· εἶναι φλόξ, ἥτις καταβιβρώσκει καὶ ἥτις σβέννυται. ὦ! ἐπιποθῶ μᾶλλον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Στέλλα ἀνῆρχετο τὴν εἰς τὴν καλύβην ἄγουσαν δύσκολον ἀτραπὸν· ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ὥστε ἐθλίβε τὸν ἑαυτῆς· ἡ ἀναπνοὴ της ἐπέψαυε τὴν παρειάν μου, ἀνέπνεον τὴν ζωὴν της καὶ αἱ ψυχαὶ ἡμῶν συνεχέοντο εἰς μικρὰν ἐνότητα ἰδεῶν. Πόσον ἤμην εὐτυχής!

Ἡ καλύβη, περιεκυκλοῦτο ὑπὸ αἰγοκλιμάτων καὶ ἀνθουσῶν κυτιστῶν ἀποκρυπτούσων αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν· τὸ ἐσωτερικὸν ἦτο ἀπλούστατα διεσκευασμένον, ἀλλ' ἡ μετρία αὕτη διασκεύασις δὲν ἐστερεῖτο κομψότητος· ἡ αὐτὴ πολυτέλεια ὑπῆρχε καὶ εἰς τὴν καλύβην τῆς Στέλλας, ἡ πολυτέλεια τῆς ἀτυχίας, ἥτις περικυκλοῦται ὑπὸ τέχνης παρηγόρου. Ἐν αὐτῇ παρετήρησα ἄρπαν, βιβλία, πρὸς δὲ διαγράμματα μουσικῆς καὶ ἱχνογραφίας παριστώσας τὰς ὥραιότερας τοποθεσίας τοῦ ὄρους. — Ἀμφίβαλον περὶ τούτου. — Καὶ ἐγὼ προγεγραμμένος, εἶπον χαμηλῇ τῇ φωνῇ. — Αὕτη μὲ διέκοψε, θέσασα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στόματός μου.... Τὰ χεῖλη μου ἐψύχσαν τὴν χεῖρά της! ..

Ἦτο ἀργά· ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ ἐπανεέλθω. — Συχνά, εἶπεν ἡ Στέλλα. — Καθ' ἐκάστην, ἀπεκρίθην. — Μετ' ὀλίγον, ὑπέλαθεν. — ὦ! αὖριον... πόσον ἡ νύξ μοὶ ἐφάνη μακρά!

Ἀνεχώρησα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της μὲ ἠκολούθησαν μέχρις ὅτου εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος.

* *

Ἡ Νύξ ἐκείνη ἦτο ποιητικὴ....

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένη ἐλάτη, τὸ ἀφ' ὕψηλῶν βράχων καταπίπτον ὕδωρ, ἡ ἐν τοῖς φυλλώμασι θρηνοῦσα τρυγὼν, τὰ πάντα ἐλάλουν περὶ τῆς Στέλλας.

Ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν καλύβην, ἠνέφξα τὸ παράθυρόν μου· ἐπρότερον σιγὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ ἐνόμισα, ὅτι ἡ φύσις ἅπασα τὸ ἤκουσεν!

* *

Ἀλλ' ἂν αὕτη ἄλλον ἡγάπα! Οὐχὶ ἡ ὀλεθρία αὕτη ὑποψία δὲν θὰ μαράνη τὴν εὐτυχίαν μου! θ' ἀποβάλλω τὰς θανασίμους ταύτας χειμέρας. Ἡ Στέλλα δὲν ἠρᾶσθη εἰσέτι.

Ἐφθασα παρὰ τῇ κυνοσβάτῃ. Ἐδρεψα ἐν ῥόδον καὶ τὸ ἀπεφύλλισα ἀσκόπως. Ἐδρεψα ἕτερον, μετὰ ταῦτα τρίτον, καὶ οὕτως ὁλόκληρον τὸ δενδρίον. Ἀνεκάλουν τὴν ἄφωνον

ἐκείνην ἀπάντησιν τῆς Στέλλας. Ἐπειρώμην νὰ ἐπαναφέρω ἐμαυτὸν εἰς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν αὕτη τὸ ἐπραξε, καὶ μακράθεν ἡρεύνουν τὴν ψυχὴν τῆς, ἵνα ἐξηγήσω τὸ μυστηριώδες πρόβλημα, τὸ ὁποῖον τὴν ἐπιοῦσαν τόσῳ ἀπλοῦν. Πιθανόν, εἶπον, ἀποβάλλων μετ' ἀγανακτήσεως τὰ ῥόδα, ἃ εἶχον ῥίψει πρὸ τῶν ποδῶν μου, πιθανόν νὰ τὴν ἐμάντευσα κακῶς.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν κατέλιπον ἐκείνην, μέχρι ταύτης, περὶ αὐτῆς μόνον ἡσχολούμην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμουν ἢ νὰ τὴν ἐπανίδω καὶ ὅταν παρετήρησα τὴν καλύβην, κατελήφθην ὑπὸ ἀκουσίου φόβου καὶ φρίκης. Ἐμείνα ἀκίνητος ὑπὸ τοῦ τρόμου, ὡς ἐὰν ἀνεγίνωσκον εἰς τὴν θύραν τῆς ταπεινῆς ταύτης κατοικίας, κατοικουμένης ὑπὸ ἀγγελικοῦ πλάσματος, τὴν ἐπιγραφὴν τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντου.

Ἀλλὰ τίς λοιπὸν ἡ φύσις τοῦ ἀνεξηγήτου τούτου προαισθήματος, ὅπερ καταδεικνύει περὶ ἡμᾶς τὰς δυστυχίας τοῦ μέλλοντος καὶ τὸ ὁποῖον προβλέπει τὰ εἰμαρμένα βουλεύματα, ἵνα μᾶς παρακολουθῇ ἐπιφέρων ἄφατον λύπην;

Ἡ Στέλλα ἐκάθητο καὶ ἰχνογράφει. Προῦχώρησα ἀκροπόδῃ καὶ ἐστάθην ὀπισθεν αὐτῆς. Αὕτη ἐστράφη καὶ μ' ἐχαιρέτησε διὰ μειδιάματος. Ἡ ταραχὴ μου ὀλίγον κατεπραῦνθη, ἢ μᾶλλον παρεχώρησε θέσιν τινα εἰς ἡδυτέραν ταραχὴν· ἀλλὰ τὸ μειδίωμα τῆς Στέλλας μ' ἐμνηδένισεν.

Εἰς τὸν ἔρωτα ἐνυπάρχει ταραχτικὴ τις καὶ πυρετώδης κρίσις, διεγείρουσα ἰσχυρῶς τὴν ψυχὴν, ἐξαφανίζουσα τὰς συνήθεις ἐντυπώσεις. Αἱ ἀσφαεῖς καὶ συγκεχυμέναι ἰδέαι οὐδὲν πλέον ἔχουσ ἐν τῇ μνήμῃ καταλείπουσι, τὸ σῶμα καταβάλλεται, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπισκοτιζονται, τὸ αἷμα ταχύτερον κυκλοφορεῖ καὶ ζέον συρρέει εἰς τὴν καρδίαν. . . .

Εἴθε ἀνήσυχος, μοὶ εἶπεν ἡ Στέλλα.

Ἐλαβον τὴν χεῖρα αὐτῆς, καὶ ἡ ἐντύπωσις, ἣτις συνέχεε τὰς διανοίας μας, ἦτο ταχύτερα τῆς ἀστραπῆς αὐτῆς.

Προῦχώρησα βήματά τινα καὶ ἐκαθέσθην παρ' αὐτῆς.

Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ἰχνογραφίας αὐτῆς προσήλωσα καὶ τοὺς ἰδικοὺς μου, διότι δὲν ἐτόλμων νὰ τοὺς στρέψω πρὸς αὐτήν, καὶ ἡδυάμην βλέπων ὅτι ἐβλεπε μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὰ βλέμματά της κατέλιπον ἐν αὐτῇ ἐντύπωμά τι ἰδιαίτερον, σύμφωνον πρὸς τὴν διάνοιάν μου, χαρκατῆρα μυστηριώδη, ὃν ἐγίνωσκον ν' ἀναγνώσω. Ὅποια ἡ ἐκπληξίς μου, ὅτε ἀνεγνώρισα εἰς τὸ ἰχνογράφημα τοῦτο τὴν σκιαγραφίαν τῆς πρώτης ἡμῶν συνεντεύξεως εἰς τὴν ἔκραν τοῦ μικροῦ ἀγροῦ τῆς Βριγίττης!

— Τί! εἶπον, ἡ Στέλλα ἐνησχολεῖτο. . . .

— Ἡ ἄποψις εἶναι εὐάρεστος, εἶπεν ἐρυθριῶσα.

— Καὶ ἡ ἀπομίμησις ἐξαισία!

— Σὰς τὴν προώριζον, ἀπεκρίθη.

Ἐγγραψα ὑποκάτω: *Souvenir* . . . ἡ γραφίς μου διέφυγε τῶν χειρῶν μου.

Souvenir d' amité, εἶπε καὶ ἔγραψεν ἡ Στέλλα. Ἐὰν δὲν ἤμειβε τὴν παραφοράν μου, ἤθελον πέσει πρὸ τῶν ποδῶν της.

Ἐπλησίασε τὴν ἄρπαν αὐτῆς, ἣτις ἐξέβαλε φθόγγους θελκτικούς, καταπραΰνοντας τὴν ταραχὴν τῶν αἰσθήσεών μου, καὶ ἀντικαταστήσαντας τὴν ἀφόρητον ἐκείνην φρενητίαν διὰ βαθείας συγκινήσεως. Οὐδέποτε ἤκουσα μουσικὴν χωρὶς νὰ νομίζω ἐμαυτὸν εἰς καλλιτέραν κατάστασιν. . . . Ἐπειρώμην ν' ἀτενίσω τὴν Στέλλα, καὶ τὸ αἶσθημα, ὅπερ μοὶ ἐνέπνευσεν, ἦτο ἄγνόν ὡς αὕτη. Ἡ οὐρανία ἐκφρασις, ἣτις ἐνεψύχου τὴν μορφήν αὐτῆς καὶ ἣτις ἦτο διακεχυμένη ἐφ' ὅλου τοῦ ἀτόμου της, ἤθελον ἀναγκάσει καὶ αὐτὰς τὰς μοχθηρότερας ψυχὰς διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ἀρετῆς νὰ τὴν σέβωνται.

Ἡσθάνθη ὅτι ἤμην ἡσυχος, καὶ ὅτε ἄφησε τὴν ἄρπαν της, ἤκουον εἰσέτι.

Ἡ συμπάθεια προδιαθέτει πρὸς τὸ θάρρος, καὶ στιγμή τις ἐγκαταλείψως ὑπερπηδᾷ πάσας τὰς συνθηλαίας τῆς κοινωνίας. Τῇ ὁμίλησα περὶ τῶν γονέων μου, τῆς ἀδελφῆς μου, τοῦ Λοβελοῦ συνεκλαύσαμεν, διότι ἐκαταλαμβάνομεν, ὅτι δὲν ἡδυνάμεθα πλέον νὰ ζήσωμεν ὁ εἰς ἄνευ τοῦ ἄλλου.

Ἐρᾶται τις ταχέως, ὅταν δύο μόνον ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχωσι, καὶ ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην νὰ ἐρασθῇ.

Ὅτε ὁ καύσων τοῦ ἡλίου ἐμετριάσθη ὀλίγον, καθότι ἡ ἐσπέρα ἐπλησίαζεν, ἐξήλθομεν τῆς καλύβης καὶ ἐπεριπατήσαμεν εἰς τὰ πέριξ αὐτῆς.

Εἰς τὰ ὅρη ὑπάρχει ἄνθος τι, τὸ ὁποῖον σχεδὸν αὐξάνει μόνον εἰς τὰ ἀπόκρημνα μέρη καὶ ἐν τῇ ἄμμῳ τὸ φυτὸν τοῦτο καλεῖται ἀγκωλία, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐκκοπὲν μέρος, ἐξαρθμένον ἀπὸ κλόνου ἀσθενοῦς καὶ λεπτοῦ, ἐπαναπίπτει αἰφνης εἰς τὴν γῆν, ὡς ἐὰν κατεθλίβετο ὑπὸ τὸ βάρος του καὶ τὸ φυτὸν τοῦτο εἶναι τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς, ἣτις ἐπαυσε ἡδὴ νὰ ἦναι εὐτυχής. Ἡ Στέλλα ἡγάπα τὸ θλιβερόν τοῦτο ἄνθος, καὶ μοὶ ἐδειξεν ἐν, ὅπερ ἦτο εἰς τὸν βράχον.

Ἀνεβρίχθη μετὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἀπέκοψα· ἀλλὰ, ἐπιστρέφων, ἐπειδὴ οἱ κακῶς στερεωμένοι λίθοι ὑπεχώρουν ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἀνεχαιτίσθην ὑπὸ βάτων, αἵτινες μ' ἐπλήγωσαν ἐλαφρῶς καὶ σταγὼν αἵματος ἐπεσεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀγκωλίας· ἤθελον νὰ τὸ ῥίψω· ἀλλ' ἡ Στέλλα ἐθράξαστο αὐτοῦ ζωηρῶς καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς.

* *

Ἡμέραν τινὰ ἐξῆλθον ἐνωρίς, καὶ ἐβάδιζον ἀσκόπως εἰς τὸ δάσος. Ὁ Λοβελοῦ μὲ παρετήρησε καὶ ἦλθε πρὸς με· ἀλλ' ἤμην πολὺ μακρὰν τῆς Στέλλας ὥστε οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ἴδῃ. Λαβὼν δὲ τὴν χεῖρά μου· Ὑποφέρεις, εἶπε.—Ἐγὼ δὲ τὴν ἔφερον ἐπὶ τοῦ στήθους μου.—Ἀγαπᾷς, προσέθεσεν ὁ Λοβελοῦ, καὶ μ' ἐθεώρησε μετ' ἀνησύχου οἴκτου.

Ναί! ἀγαπᾷς! ὦ! δυστυχία εἰς σέ, δυστυχία εἰς πᾶν ἐν τῇ φύσει ἀγαπῶν.

Ἡ καρδία του ἦτο κατασυντετριμμένη· ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶχε τι λυπηρὸν, καὶ ὅταν ἡ ἡχώ ἐπανελάβε τὴν ἄρπαν ταύτην, ὡς πένθιμόν τινα στεναγμόν, ῥῆγος φρίκης ἐπάγωσε τὸ αἷμά μου.

— Ναί, δυστυχία εἰς πάντα ἀγαπῶντα! γνωρίζεις τὸ ὅ-

λήθριον τούτο πάθος, τὸ ὅποιον καταδιβρώσκει, τὸ ὅποιον ἐξασθενεῖ τὰς αἰσθήσεις, τὸ ὅποιον ἅπανταχοῦ ἐπιφέρει κακόν; ἔθεσες τὰ χεῖλη σου ἐπὶ τοῦ ποτηρίου τούτου τῆς πικρίας;

Ὡς σὺ, ὅταν ἡ πρώτη λάμψις τοῦ ἔρωτος ἐθέρμανε τὰς αἰσθήσεις μου, ἐμειδίασα πρὸς τὸν μέλλον καὶ ἀπεκοιμήθην ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου· ἀλλ' ἦτο παιδικὸν ὄνειρον, διότι δὲν ὑπάρχει ἔρως εὐτυχὴς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἰδὲ μᾶλλον πῶς ἀπεκρούσθη ὑπὸ πάντων τῶν συμβάντων, πῶς ἀνετράπη ὑπὸ πασῶν τῶν τρικυμιῶν! πῶς φαίνεται πληγεὶς ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης αἰωνίου ἀναθέματος!

Ἰδὲ πῶς τὰ πάντα συνώμοσαν, ἵνα τὴν λάμψιν αὐτοῦ δηλητηριάσωσιν, ἵνα τὰς ἡδύτητας εἰς πικρίας μεταβάλωσιν!

Ἐπαρουσιάσες ποτε εἰς τὸν νοῦν σου τὴν ἐρωμένην σου, κειμένην ἐπὶ τοῦ κραββάτου τοῦ θανάτου, παλαίουσαν πρὸς τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτὴν λύπην, πρὸς τὸν καταθλίβοντα αὐτὴν θάνατον, ἀγωνιζομένην ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ὑπεκφεύγουσαν αὐτῇ ὑπαρξίν, ὑψούσαν πρὸς σέ χεῖρα, ἥτις δὲν σὲ εὐρίσκει, στρέφουσιν πρὸς σέ βλέμμα, τὸ ὅποιον δὲν δύναται πλέον νὰ σέ ἴδῃ, καὶ ἐκπνέουσιν πνοήν, ἣν οὐδέποτε πλέον θέλει παρακολουθήσει στεναγμός;

Ἀρκεῖ! Λοβελὺ, ἀνέκραξα, μὲ κατασπαράττεις.

— Ὡ! Ἐὰν ἐγνώριζες τὴν μανίαν τῆς ζηλοτυπίας, ἐὰν ἐστέναζες δι' ἔρωτα ἀπατηλὸν καὶ ἡδύνασο νὰ συγκρίνης πρὸς τὰς ἀλγηδόνας ταύτας τὴν ἀσθενῆ θλίψιν τῶν δακρύων δι' ἐρωμένην, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον...

Ἀκουσὸν καλῶς! Τὸ νὰ ἴῃαι τις κεχωρισμένος τοῦ ἡμίσεος τῆς ψυχῆς του διὰ τῆς βδελυροτέρας ἀπιστίας· νὰ ἐρωτᾷ καρδίαν οὐδὲν τῶν ὅσα ἡσθάνθη ἀναμιμνησκομένη· νὰ ἐγκλείῃ τὰ δάκρυά του εἰς τὸ στῆθος του, ἐνῶ ἡ ἀπιστος φρίσσει ἀπὸ ἡδυσπᾶθειαν ὑπὸ τὰ χεῖλη νέου ἔραστοῦ· νὰ μαραινηται ἐγκαταλελειμμένος, ὅταν αὕτη ὑπάρχῃ δι' ἄλλον· νὰ ἴῃαι μεμονωμένος, ὅταν αὕτη ζῇ μετ' ἄλλου! ἰδοὺ τὸ ἐπίμετρον τῆς ἀτυχίας!... Καὶ, σκεπτόμενος στιγμὴν! τίς γνωρίζει ἐὰν ἤδη δὲν ἀπέκτησεν αὕτη ἀντίζηλόν σου;... Τίς ἠξεύρει, ἐὰν δὲν στέφῃ αὐτὸν διὰ τῶν ἀνθέων, ἅτινα συνέλεξας χθὲς δι' αὐτὴν καὶ ἐὰν δὲν σπαίρῃ ὑπὸ ἔρωτος εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ;...

Λοβελὺ, εἶπον ἀπῶθ' αὐτόν, ἄφυσόν με! μ' ἐπλήγωσας...

Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον! εἶπεν ὁ Λοβελὺ...

— Ὅχι, δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον.... — καὶ κατηράσθην ἐμυτὸν διὰ τὸν φανακισμὸν τοῦτον· ἀλλ' ὁ Λοβελὺ ἦτο ἤδη μακράν.

Ἡ ἀδικία αὕτη ἐπιβαρύνει σκληρῶς τὴν καρδίαν μου! ἔπασχε καὶ τὸν προσέβαλον... Τὸ λογικόν του ἔπαθε, καὶ παρῶντα τὴν ἀσθενειάν του ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν περιεπλάνητο εἰς τὸ ὅρος... Ἐλθσέμηνε τὸ ἄσυλόν του, καὶ δὲν τῷ ἔτεινα φιλικὴν χεῖρα... Ἐπέχαιρον εἰς τὰς θλίψεις του, καὶ σκληρῶς τὸν ἀπώθησα... Πόσον φρικῶδες τὸ νὰ ἴῃαι τις ἐνοχος πρὸς ἐκείνους, οὓς ἀγαπᾷ, καὶ πόσον ἡ ἀνάμνησις αὕτη καταθλίβει!

Μ' ἐσυγχώρησεν ἔκτοτε, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε θὰ συγχωρή-

σω ἑμαυτὸν. Λοβελὺ, τὸ δάκρυον τοῦτο εἶναι εἰσέτι δάκρυον μετανοίας!

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔλειπε κατὰ πάσαν ἐσπέραν τὸν προσεκάλουν, δὲν ἀπεκρίνετο· εἰσηρχόμενός μόνος εἰς τὴν καλύβην ἀποκρύπτων ἀπὸ τὴν μητέρα αὐτοῦ τὴν ταραχὴν μου.

* *

Ἦτο ἐν τούτοις ὡραία τις ἐσπέρα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου· τρεῖς μῆνες παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἶδον τὸ πρῶτον τὴν Στέλλαν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μικροῦ ἀγροῦ τῆς Βριγίττης. Ἐστάθην ὅπου τὴν εἶδον· ἐκαθέσθην ὅπου ἐκαθέσθη· ἀνεκάλουν τοὺς πρώτους λόγους, οὓς μοι ἀπηλύθουν· τοὺς ἐπανέλαβον στεντορεῖς τῇ φωνῇ· παρετήρησα τὴν κυνὸσθαιον, ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς, ἠγέρθην καὶ ἐπορεύθην πρὸς τὴν καλύβην. Ἦτο σκότος· ἐν τούτοις οὐδεὶς ὑπῆρχε, καὶ οὐδέποτε συνέπεσε νὰ εὕρω τὴν καλύβην ἔρημον, ἐὰν ἡ Βριγίττη καὶ ἡ Στέλλα δὲν ἦσαν εἰς τὸν ἀγρόν. Ἦμην βέβαιος ὅτι δὲν ἦσαν, ἀλλ' ἐπέστρεψα, καὶ καταθλίβην, ὡς ἐὰν προσεδόκων ὅτι δὲν θὰ τὴν ἴδω.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ γυναῖκες καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡλικίαν τῶν φυλάττουσι τὴν μεγαλητέραν ἐχεμύθειαν, καὶ ὡς λέγει ὁ Φοντενέκλος, τοῦτο εἶναι τὸ μόνον μυστικόν τὸ ὅποιον διατηροῦσι μέχρι τοῦ τάφου. Πολλαὶ γυναῖκες, προσθέτει μοι ἐνεπιστεύθησαν τὰς σημαντικωτέρας τῶν ὑποθέσεις ἐξ ὧν ἐκρέματο ἡ ζωὴ, ἡ τιμὴ, καὶ τὰ συμφέροντά των, πολλαὶ δὲ μοι ἐνεπιστεύθησαν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἔρωτάς των, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησα οὐδεμίαν ἔχουσαν τὴν γενναϊότητα νὰ μοι εἴπῃ ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν τῆς χωρὶς νὰ ὑπεξαίρῃ χρόνους τινας.

ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ἦτοι γενικὸς περιγραφικὸς κατάλογος τῶν ἐν ταῖς ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν βιβλιοθήκαις εὐρισκομένων Ἑλληνικῶν χειρογράφων καταρτιθεῖσα καὶ συνταχθεῖσα ὑπὸ Α. Παππαδοπούλου Κεραμείου.

Κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου καὶ τῇ φιλομούσῳ πρόσφορᾷ τοῦ κυρίου Θ. Μαυρογορδάτου ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς τὸ πρῶτον τεῦχος καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον ἐν σχήματι 4ῳ μετὰ τεσσάρων χρωματολιθογραφικῶν πινάκων καὶ ἐκ σελίδων 66 ὅπερ ὡς γνωστὸν προώρισται νὰ φέρῃ εἰς φῶς πάντα τὰ ἐν ταῖς ἐν τῇ Ἀνατολῇ βιβλιοθήκαις ἀνέκδοτα ἐκεῖνα καὶ ἄγνωστα χειρόγραφα πλουτίσαντα ἐν πολλοῖς τὰς τοῦ πολυπαθοῦς ὡμῶν ἔθνους παραχρῆμα καταδηλωθεῖσας, λεηλατηθεῖσας καὶ ἤδη μόλις ἐκ τῆς τέφρας των ἀναγεννωμένας βιβλιοθήκας.

Τοιαῦται ἐθνωφελέσταται ἐκδόσεις τιμῶσι ἐπαξίως τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῶν Σύλλογον, ὅστις ὡς πολικὸς ἀσπὴρ διαχέει τὰς τηλεφανεῖς καὶ εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀκτί-